

เทคนิคการเขียนบทความวิจัย

รศ.สมบูรณ์ บุญฤทธิ์

อาจารย์ประจำ วิทยาเขตนครศรีธรรมราช

บทนำ

สถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย มีพันธกิจหลักที่สำคัญได้แก่ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศาสนาและศิลปวัฒนธรรม ภายใต้พันธกิจด้านการวิจัยนั้น สถาบันอุดมศึกษาจะต้องสนับสนุนและส่งเสริมให้บุคลากรของสถาบันได้มีการดำเนินการวิจัยค้นหาค้นคว้าความรู้ใหม่เพื่อการพัฒนาในด้านต่างๆ รวมถึงนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการจัดการเรียนการสอนและการบริการวิชาการแก่สังคม

หากนักวิจัยมิได้นำผลการวิจัยที่ได้ไปเผยแพร่ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม ผลงานวิจัยนั้นก็เพียงแค่ผลงานที่ตั้งอยู่บนหิ้ง ไร้คุณค่าสูญเสียเวลาและงบประมาณที่ใช้ในการวิจัย ดังนั้น เพื่อให้ผลงานวิจัยได้ถูกนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์คุ้มค่ากับเวลาและงบประมาณที่เสียไป ผู้วิจัยหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรได้นำองค์ความรู้ที่ได้นั้นไปเผยแพร่ให้เกิดประโยชน์ในวงกว้างต่อไป

การเผยแพร่องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย อาจทำได้โดยการนำองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยนั้นไปสรุปและเขียนเป็นบทความวิจัย ส่งไปตีพิมพ์เผยแพร่ตามวารสารต่างๆ ที่รับตีพิมพ์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ นอกจากจะเป็นการเผยแพร่องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยแล้ว ยังเป็นการเสริมบทบาทสำคัญของนักวิจัยในฐานะที่เป็นนักวิชาการอีกทางหนึ่งด้วย ทั้งนี้เพราะบทบาทของการเป็นนักวิชาการนั้นจะต้องมีบทบาทในการเผยแพร่องค์ความรู้ให้กว้างขวางออกไป ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธีทั้งการพูดและการเขียน

เมื่อเห็นถึงความสำคัญของการเขียนบทความวิจัยดังที่ได้กล่าวข้างต้นแล้ว คำถามที่จะตามมาก็คือ

๑. บทความวิจัยคืออะไร แตกต่างจากบทความทางวิชาการอื่นอย่างไร
๒. บทความวิจัย คือ การนำส่วนที่เป็น “บทความย่อ” จากรายงานการวิจัยเรื่องนั้นๆ ไปเผยแพร่ใช่หรือไม่
๓. การเขียนบทความวิจัย มีขั้นตอนอย่างไร
๔. เมื่อเขียนบทความวิจัยเสร็จแล้ว จะนำไปเผยแพร่ได้อย่างไร และจะไปเผยแพร่ที่ใดบ้าง

คำถามดังกล่าวข้างต้น ผู้เขียนขออนุญาตแสดงความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียนตอบ คำถามเหล่านี้ ซึ่งอาจจะแตกต่างไปจากนักวิชาการท่านอื่น ผู้เขียนก็ขอน้อมรับในความเห็นที่แตกต่างเหล่านั้น โดยจะแสดงความคิดเห็นเป็นคำตอบจากข้อคำถามนั้น ดังต่อไปนี้

บทความวิจัย คืออะไร แตกต่างจากบทความทางวิชาการอย่างไร

ผู้เขียนเห็นว่า “บทความวิจัย” เป็นรูปแบบของความเรียงชนิดหนึ่งที่น่าเอาองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย มาเขียนใหม่ในประเด็นที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ โดยผู้เขียนบทความวิจัย อาจเป็นเจ้าของผลงานวิจัยในเรื่องนั้นๆ หรือเป็นผู้อ่านงานวิจัยในเรื่องนั้นๆ แล้วพบประเด็นที่น่าสนใจจากงานวิจัยที่อ่าน แล้วนำประเด็นที่สนใจนั้นมาเขียนเป็นบทความวิจัยให้อ่านและเข้าใจได้ง่าย เพื่อเผยแพร่องค์ความรู้นั้นให้แพร่หลายออกไป ข้อค้นพบจากงานวิจัยเรื่องหนึ่งๆ อาจมีหลายประเด็น แต่ในการเขียนบทความวิจัยสามารถนำข้อค้นพบเหล่านั้นมาเขียนเป็นบทความวิจัยเป็นเรื่องๆ ได้หลายเรื่อง

ผู้เขียนขอยกตัวอย่างเพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้นคือ สมมติว่ามีผลงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาภาวะสุขภาพของพระภิกษุในภาคใต้” ผลการวิจัยในเรื่องดังกล่าว พบว่า พระภิกษุในภาคใต้ส่วนใหญ่มีภาวะสุขภาพไม่ดี มีโรคประจำตัวหลายโรค เช่น โรคอ้วน โรคเบาหวาน โรคเกี่ยวกับความดันโลหิต โรคหัวใจ เป็นต้น ทั้งนี้เกิดจากปัจจัยหลายอย่าง เช่น ความศรัทธาของญาติโยมที่มีต่อพระภิกษุ ความเชื่อที่ว่าหากถวายอาหารดีๆ หรืออาหารที่บรรพบุรุษของตนชอบแก่พระเชื่อว่าเหมือนกับทำบุญอุทิศให้แก่บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว ทำให้ญาติโยมนำอาหารดีๆ บางครั้งก็มีไขมันสูงซึ่งบรรพบุรุษของตนชอบเมื่อครั้งยังมีชีวิตไปถวาย พระก็ตอบสนองศรัทธาและความเชื่อของญาติโยมเต็มที่ ประกอบกับการที่พระภิกษุไม่ค่อยจะได้ออกกำลังกายมากนัก ทำให้เกิดโรคอ้วน และโรคอื่นๆ ที่กล่าวแล้วตามมา

ประเด็นที่ค้นพบจากงานวิจัยเรื่องดังกล่าว หากหยิบยกมาเขียนเป็นบทความวิจัย ก็อาจตั้งชื่อเรื่องบทความวิจัยได้ว่า “**ความเชื่อศรัทธาของญาติโยมบ่อเกิดของสารพัดโรคแก่พระภิกษุ**” ซึ่งจะสังเกตเห็นว่า ชื่อบทความวิจัย ไม่ใช่ชื่อเรื่องวิจัย แต่เป็นการหยิบยกประเด็นที่น่าสนใจจากการวิจัยมาเขียนและตั้งชื่อเป็นบทความวิจัยใหม่

บทความวิจัย จึงเป็นบทความที่มีลักษณะการเขียนเชิงวิชาการ มีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์มากกว่ารายงานการวิจัย เพราะสามารถตัดตอนผลการวิจัยบางส่วนมานำเสนอเพื่อเผยแพร่หรือตรวจสอบความคิดได้ นอกจากนั้น บทความวิจัยยังมีมาตรฐานมากกว่ารายงานการวิจัย เพราะต้องผ่านการ

ตรวจสอบเนื้อหาสาระและรูปแบบการจัดพิมพ์ให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานของวารสารที่จะลงตีพิมพ์ หรือ ผ่านมติความเป็นชอบของคณะกรรมการที่จัดให้มีการเผยแพร่บทความวิจัยแต่ละครั้งก่อน

คำถามต่อเรื่องนี้คือ บทความวิจัย กับบทความทางวิชาการ เหมือนกันหรือแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

ผู้เขียนเห็นว่า “บทความวิจัย” และ “บทความทางวิชาการ” มีทั้งความเหมือนกันและแตกต่างกัน แต่ไม่ใช่ประเภทเดียวกัน ดังนี้

ความเหมือนของบทความวิจัย และบทความทางวิชาการ ก็คือ ต่างเป็นความเรียงที่เป็นลักษณะ “บทความ” คือเขียนขึ้นเพื่อเสนอสาระจากข้อมูลที่ถูกต้องและเสนอความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน โดยมีเนื้อหาและวิธีการนำเสนอที่เหมาะสมตามกาลสมัยและเหมาะกับกลุ่มผู้อ่านเป้าหมาย ซึ่งโดยทั่วไป บทความจะประกอบด้วยเรื่องราวต่างๆ ที่คนทั่วไปไม่รู้ และ หรือเสนอความคิดบางอย่างที่คนอื่นยังคิดไม่ถึง และในแต่ละบทความมีการนำเสนอประเด็นหลักเพียงประเด็นเดียว

ส่วนความต่างระหว่างบทความวิจัย และบทความทางวิชาการอื่นๆ ผู้เขียนเห็นว่า บทความวิจัย เป็นบทความที่นำเสนอเนื้อหาที่มีข้อค้นพบจากงานวิจัย โดยมีประเด็นเนื้อหาหลักประเด็นใดประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจมาเขียนใหม่ ส่วนบทความทางวิชาการ เป็นบทความซึ่งเรียบเรียงจากผลงานทางวิชาการของตนเองหรือของผู้อื่นในลักษณะที่เป็นการวิเคราะห์ วิจัยหรือเป็นบทความที่เสนอแนวความคิดใหม่ๆ จากพื้นฐานทางวิชาการนั้นๆ

อย่างไรก็ตาม มีการแบ่ง ประเภทของบทความ ออกเป็นประเภทต่างๆ ได้ดังนี้^๑

๑. บทความวิชาการ
๒. บทความวิจัย
๓. บทความโต้แย้ง
๔. บทความคำแนะนำ
๕. บทความแสดงความคิดใหม่
๖. บทความท่องเที่ยวเดินทาง

---

^๑ สมบัติ ทีฆทรัพย์. “การเขียนบทความวิชาการและบทความวิจัย”. สืบค้นจาก www.google.com วันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๔.

๗. บทความกึ่งชีวประวัติ
๘. บทความสัมภาษณ์
๙. บทความอุปมาอุปไมย
๑๐. บทความเหตุการณ์สำคัญ

นักวิชาการหลายท่าน อาจรวมบทความวิจัย และบทความทางวิชาการ เป็นประเภทเดียวกัน แต่ตามข้อเสนอของคณะกรรมการข้าราชการมหาวิทยาลัย (ก.ม.) ได้แยกกลุ่มบทความทั้งสองนี้ออกจากกัน ซึ่งผู้เขียนก็มีความเห็นสอดคล้องว่า ควรแยกบทความวิจัยและบทความทางวิชาการ ออกเป็นคนละกลุ่มประเภทกัน

บทความวิจัย เป็น การนำส่วนที่เป็น “บทคัดย่อ” จากรายงานการวิจัยเรื่องนั้นๆ ไปเผยแพร่ ใช่หรือไม่

หลายท่าน อาจตอบว่า “ใช่” และคิดว่า การนำ “บทคัดย่อ” ของผลการวิจัยแต่ละเรื่อง ไปเผยแพร่ในที่ต่างๆ นั้น เป็น “บทความวิจัย” ในเรื่องนั้นๆ ผู้เขียนก็เห็นการเผยแพร่บทความวิจัยในลักษณะเช่นนี้อยู่เสมอในวารสารของสถาบันต่างๆ อยู่เสมอๆ

ในความเห็นของผู้เขียน ยังยืนยันว่า ไม่น่าจะใช่ เพราะบทคัดย่อของงานวิจัยแต่ละเรื่องนั้น เป็นข้อสรุปเกี่ยวกับการดำเนินการวิจัยในเรื่องนั้นๆ โดยนำขั้นตอนต่างๆ มาสรุปกล่าวโดยย่อเพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบเนื้อหาของรายงานการวิจัยเรื่องนั้นๆโดยย่อทั้งฉบับ หากผู้อ่านสนใจก็สามารถอ่านเนื้อหา รายละเอียดทั้งหมดในเล่มต่อไป จึงเห็นว่า บทคัดย่อของงานวิจัย ไม่ใช่บทความวิจัย การนำบทคัดย่อไปพิมพ์เผยแพร่ จึงควรไปพิมพ์เผยแพร่ในวารสารหรือเอกสารรวมเล่มบทคัดย่อของงานวิจัยหรือบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ ซึ่งสถาบันการศึกษาที่จัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษาได้มีการรวบรวมบทคัดย่อของงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ในแต่ละปีการศึกษาเพื่อสะดวกในการศึกษาอยู่แล้ว ไม่สมควรจะไปพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีการเผยแพร่บทความวิจัย

การเขียนบทความวิจัย มีขั้นตอนอย่างไร

เมื่อตอบคำถามไป ๒ คำถามแล้ว ผู้เขียนเชื่อว่าคงจะได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับบทความวิจัยบ้างแล้ว พอสมควร ต่อไปก็เป็นคำถามสำคัญว่า การเขียนบทความวิจัย นั้น มีขั้นตอนในการเขียนอย่างไร

การเขียนบทความวิจัย ก็มีขั้นตอนเหมือนกับการเขียนบทความวิชาการอื่น ๆ กล่าวคือมีขั้นตอนโดยทั่วไป ดังต่อไปนี้

๑. เลือกเรื่องและกำหนดหัวข้อเรื่อง

การเลือกเรื่องและกำหนดหัวข้อเรื่องของบทความวิจัย ต่างจากการเลือกเรื่องและ

กำหนดหัวข้อเรื่องในการเขียนบทความทางวิชาการอื่นๆ ทั้งนี้เพราะเรื่องของบทความวิจัยนั้นจะมีที่มาจากผลการวิจัย ดังนั้นผู้เขียนบทความวิจัย จึงอาจเป็นเจ้าของผลงานวิจัยที่ดำเนินการวิจัยจนเสร็จสิ้น และพบประเด็นหรือเรื่องที่น่าสนใจจะนำมาเขียนเป็นบทความวิจัยเพื่อเผยแพร่ประเด็นนั้นๆ ต่อ หรืออาจจะเป็นผู้อ่านผลงานวิจัย และพบประเด็นที่น่าสนใจที่จะนำมาเขียนเป็นบทความวิจัยขยายต่อไปก็ได้

รองศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ ทีฆทรัพย์^๒ ได้แนะนำวิธีการเลือกเรื่องมาเขียนบทความวิจัย ไว้ว่า อาจมี ๔ ลักษณะ สรุปได้ว่า

๑. เลือกตามความเชี่ยวชาญของผู้เขียน หากเลือกเรื่องในลักษณะนี้ ผู้เขียนบทความจะสามารถเสนอข้อมูลหรือแนวคิดได้อย่างลึกซึ้ง เนื่องจากความรู้และประสบการณ์ที่สะสมมานาน

๒. เลือกตามความสนใจของผู้เขียน เป็นลักษณะของผู้เขียนบทความมือใหม่ที่เริ่มเข้าสู่วิชาชีพได้ไม่นาน จะยังขาดความรู้ความชำนาญเฉพาะเรื่องอย่างลึกซึ้ง แต่มักเป็นกลุ่มที่มีความคิดเห็นใหม่ที่จะแตกต่างจากผู้ที่เคยทำงานในสาขาวิชานั้นๆ มานาน ความเห็นหรือการตรวจสอบทบทวนข้อมูล มักจะนำไปสู่การพัฒนาแนวคิดหรือวิธีการใหม่ๆ ที่ผู้เชี่ยวชาญอาจมองข้ามไป

๓. เลือกตามความต้องการของหน่วยงานหรือเป้าหมายเฉพาะ ผู้เขียนบทความในลักษณะนี้ มักจะเป็นผู้ที่อยู่ในฐานะจำเป็นต้องเขียนให้สอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงานหรือเป้าหมายเฉพาะ ดังนั้น ข้อมูลและความเห็นของผู้เขียนจึงมักอยู่ในวงจำกัดตามนโยบายหรือวัตถุประสงค์ของหน่วยงาน ผู้เขียนจะต้องมีความระมัดระวัง พยายามหาข้อมูลตลอดจนเสนอแนวคิดให้กว้างขวางให้มากที่สุดตามเวลาและโอกาสจะอำนวย

๔. เลือกตามกระแสความสนใจของสังคม ในบางช่วงเวลาอาจจะเกิดกระแสความสนใจของสังคมในบางเรื่อง อันเนื่องมาจากเหตุการณ์หรือสถานการณ์บังคับ สิ่งเหล่านี้จะทำให้สังคมเกิดความสนใจ หรือเกิดปัญหาสำคัญที่ต้องรีบแก้ไขหรือปรับสภาพต่างๆ ให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

---

^๒ แหล่งเดียวกัน.

การเลือกเรื่องที่จะเขียนในลักษณะเช่นนี้จะสามารถชักจูงให้ผู้อ่านสนใจอ่านบทความได้ โดยไม่จำเป็นต้องใช้เทคนิคมากนัก แต่ผู้เขียนจะต้องพยายามหาข้อมูลให้ถูกต้องและลึกซึ้งภายในระยะเวลาสั้น และต้องลงมือเขียนทันที ข้อจำกัดหลักของการเลือกเรื่องลักษณะนี้ คือ ข้อมูลและความเห็นที่ผู้เขียนอาจไม่มีเวลารวบรวม ใคร่ครวญให้รอบคอบได้ ผู้ที่เลือกเขียนเรื่องในลักษณะนี้ ควรมีความรู้รอบตัวอย่างกว้างขวาง มีความสามารถในการจับประเด็นและกระแสดูความสนใจของสังคมได้อย่างรวดเร็ว ตลอดจนมีจินตนาการและความสามารถในการเชื่อมโยงข้อมูลให้กลมกลืนได้โดยง่าย

มักมีคำถามอยู่เสมอว่า จะเลือกเรื่องให้กว้างหรือแคบเท่าใดจึงจะเหมาะสม โดยทั่วไปบทความที่ดีจะมีประเด็นหลักเพียงประเด็นเดียว ดังนั้น การเลือกประเด็นที่กว้างขวางหรือแคบ จึงมีผลต่อการวางโครงเรื่องและการนำเสนอด้วย บทความทั่วไปมักมีความยาวในการเสนอประมาณ ๘ - ๑๕ หน้ากระดาษขนาด A๔ บทความที่นำเสนอสั้นเกินไป มักให้ข้อมูลและความเห็นได้ไม่ลึกซึ้ง แต่ถ้าความยาวเกินไปมักเยิ่นเย้อ นอกจากนี้ผู้เขียนบทความจะต้องมีวิธีการนำเสนอเรื่องให้ชวนติดตามด้วย ทั้งนี้ เพราะการเขียนบทความวิจัยนั้นจะเป็นการนำเสนอข้อมูลที่เป็นจริงเป็นจัง และมีเนื้อหาที่ต้องทำให้ผู้อ่านต้องใคร่ครวญตามอยู่เกือบทุกถ้อยคำ หากผู้เขียนบทความไม่มีลีลาในการเขียนให้ชวนติดตามอ่าน ผู้อ่านอาจจะเบื่อในการอ่านก็ได้

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่า การเลือกเรื่องในการเขียนบทความวิจัยที่ดีนั้น ต้องมาจากงานวิจัยที่ดีมีคุณภาพ เป็นเรื่องที่น่าสนใจ เป็นองค์ความรู้ใหม่ หรือต่อยอดจากองค์ความรู้เดิม คำว่า “งานวิจัยที่ดีมีคุณภาพ” มีความหมายถึงตั้งแต่ ชื่อเรื่อง หลักการ เหตุผล การวางแผนการวิจัย การวิเคราะห์ผลและสรุปผล ตลอดจนอุปกรณ์หรือเครื่องมือวัดต้องมีความแม่นยำและเที่ยงตรง

ส่วนการตั้งชื่อบทความ ซึ่งนับว่ามีความสำคัญเช่นกัน เพราะชื่อของบทความจะเป็นสิ่งที่จูงใจขั้นต้นที่จะทำให้ผู้อ่านสนใจอ่านบทความที่เขียน ดังนั้น จึงต้องพยายามตั้งชื่อให้เหมาะสมและสะดุดตา แต่ต้องให้สอดคล้องกับเนื้อหาของบทความนั้นด้วย

๒. การวางโครงเรื่อง

โครงเรื่องของบทความวิจัย มักจะมีความคล้ายคลึงกับโครงสร้างของงานวิจัย หรือวิทยานิพนธ์ นั่นคือ จะประกอบด้วย บทคัดย่อ บทนำ วิธีการวิจัย ผลและการวิจารณ์ผล บทสรุป ข้อเสนอแนะในการศึกษาและวิจัยต่อไป หลักฐานอ้างอิง และภาคผนวก โดยบทความวิจัยต้องสามารถนำเสนอข้อมูลให้ผู้อ่านเข้าใจได้โดยง่ายและรวดเร็วในเรื่องต่อไปนี้

- ๒.๑ ปัญหาที่วิจัยคืออะไร
- ๒.๒ นักวิจัยดำเนินการวิจัย หรือศึกษาปัญหานั้นอย่างไร
- ๒.๓ นักวิจัยค้นพบอะไร
- ๒.๔ สิ่งค้นพบได้มีความหมายอย่างไร

บทความวิจัย จะแตกต่างกับรายงานผลการวิจัย หรือวิทยานิพนธ์ ในแง่ที่ บทความวิจัยจะมีจุดเน้นในการนำเสนอประเด็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงเรื่องเดียว โดยเป็นการนำเสนอความรู้ใหม่และแสดงให้เห็นถึงความถูกต้องของวิธีการค้นคว้าและวิจัยที่นำมาใช้ กระบวนการที่อยู่ในจินตนาการและการพัฒนาเพื่อกำหนดปัญหาตั้งแต่ตอนเริ่มต้น ตลอดจนสมมุติฐานที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับผลที่ได้ สิ่งที่น่าสนใจจะเป็นเพียงข้อความแสดงปัญหาและสมมุติฐานที่พิจารณาในตอนท้ายสุด พร้อมทั้งหลักฐานสนับสนุนต่างๆ

๓. เขียนบทความวิจัยฉบับร่าง

เมื่อกำหนดโครงร่างของบทความวิจัยไว้แล้วว่า จะเขียนหรือนำเสนอข้อมูลใดให้กับผู้อ่านบ้าง ผู้เขียนบทความก็เริ่มลงมือเขียนตามโครงร่างที่วางไว้ การเขียนครั้งแรกหรือเขียนฉบับร่าง อาจไม่จำเป็นต้องเขียนตามลำดับหัวข้อก็ได้ ส่วนใดที่คิดว่าง่าย มีข้อมูลพร้อมก็เขียนในส่วนนั้นก่อน แล้วค่อยนำมาต่อกันในภายหลัง ในการเขียนก็พยายามที่จะเขียนให้เร็วในแต่ละส่วนหรือตอน อะไรติดขัดก็เว้นไว้ก่อน ส่วนสำนวนภาษาก็ค่อยมาแก้ไขในภายหลัง

รองศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ ทีฆทรัพย์ ได้แนะนำหลักและวิธีการเขียนบทความวิจัยไว้สรุปได้ดังต่อไปนี้^๓

การเขียนบทความวิจัย จะต้องพยายามสื่อสารข้อมูลให้ทั้งผู้เขียนบทความและผู้อ่านเข้าใจตรงกันอย่างถูกต้องและชัดเจนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และผู้เขียนควรพยายามเขียนให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่ายที่สุดด้วย ดังนั้นจึงควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาที่อ้อสำนวนที่วากวน หรือตีความได้หลายรูปแบบ

วัตถุประสงค์ในการเขียนบทความวิจัย คือ การสื่อสารหรืออธิบายสิ่งที่ค้นพบหรือหลักการบางประการ มิใช่เพื่อพิสูจน์ว่าผู้เขียนเก่งกว่าผู้อ่านในเรื่องใด ด้วยเหตุนี้จึงควรเขียนประโยคสั้นๆ ไม่ซับซ้อน เลือกคำที่ให้ความหมายถูกต้องชัดเจนและเข้าใจง่าย ไม่ใช่คำฟุ่มเฟือย หลีกเลี่ยงการใช้ศัพท์

---

^๓ แหล่งเดียวกัน.

เทคนิค หรือศัพท์เฉพาะมากเกินไปจนจำเป็น ตัวผู้เขียนเองจะต้องรู้ความหมายของคำทุกคำที่เขียนอย่างลึกซึ้ง คำที่มาจากภาษาต่างประเทศควรแปลให้เป็นภาษาไทยที่สื่อความหมายได้ดีที่สุด และวงเล็บภาษาต่างประเทศไว้เพื่อความเข้าใจ ควรเลือกใช้คำอย่างระมัดระวัง โดยทั่วไปควรใช้ศัพท์บัญญัติของราชบัณฑิตยสถาน ประโยคและย่อหน้าควรมีความสั้นยาวตามความเหมาะสมของเนื้อหาและจุดเน้น

ในการเขียนเรื่อง จะต้องคำนึงว่าเนื้อเรื่องจะต้องมีสาระเป็นเรื่องราว มีแนวคิดประเด็นหลักอย่างชัดเจน แต่ย่อหน้าที่จะเขียนจะต้องมีสาระสำคัญที่ต้องการถ่ายทอดถึงผู้อ่าน การดำเนินเนื้อหาจะต้องสอดคล้องกลมกลืนกันตลอดบทความ และมีความเกี่ยวพันกันเป็นขั้นเป็นตอน ข้อมูลต่างๆ จะต้องเชื่อถือได้ ผู้เขียนจะต้องแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ส่วนใดเป็นข้อมูลและส่วนใดเป็นความเห็น ผู้เขียนที่ดีจะต้องไม่ใช้อารมณ์ในการแสดงความคิดเห็นอย่างเด็ดขาด ไม่ควรสรุปความเห็นในลักษณะของการตัดสินชี้ขาดตามความคิดของตน แต่ถ้าจำเป็นต้องตัดสินตามเหตุผล โดยอ้างอิงหลักวิชาการเป็นสำคัญ

๔. แก้ไขฉบับร่าง

เมื่อเขียนบทความวิจัยฉบับร่าง เสร็จเรียบร้อยแล้ว ควรวางทิ้งไว้สักระยะหนึ่ง (แต่อย่าทิ้งไว้นาน) แล้วนำกลับมาอ่านทบทวนใหม่ มีอะไรยังขาดตกบกพร่องก็เพิ่มเติมให้ครบถ้วน ปรับแก้ไขสำนวนภาษาให้สละสลวยอ่านเข้าใจง่าย จัดลำดับประโยคหรือข้อความให้ชัดเจน การแก้ไขบทความฉบับร่างนี้ ผู้เขียนบทความควรกระทำอย่างน้อย ๓ ครั้ง แต่แต่ละครั้งควรใช้ปากกาคนละสีในการตรวจแก้ไข

๕. แก้ไขฉบับร่างสุดท้าย

เมื่อเห็นว่าบทความได้มีการอ่านทบทวน แก้ไขพอสมควร จนมีความถูกต้องสมบูรณ์พอแล้ว ผู้เขียนบทความควรนำร่างบทความนั้นมาตรวจดูอีกครั้งหนึ่ง ในการตรวจครั้งนี้ให้สมมุติว่าตนเองเป็นผู้ตรวจพิจารณาบทความก่อนตีพิมพ์ โดยพิจารณาถึงความสมบูรณ์ของเนื้อหา ว่ามีความสมบูรณ์ในแต่ละหัวข้อดีแล้วหรือไม่ จะต้องแก้ไข เพิ่มเติมในส่วนใดบ้าง แล้วนำมาปรับแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

๖. ให้เพื่อนหรือผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้เชี่ยวชาญช่วยอ่านอีกครั้ง

เมื่อแก้ไขร่างสุดท้ายเสร็จแล้ว เพื่อให้บทความวิจัยมีความสมบูรณ์ที่สุด ควรส่งให้เพื่อนหรือผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้เชี่ยวชาญช่วยอ่านและวิจารณ์อีกครั้ง การให้ผู้อื่นช่วยอ่าน จะทำให้ได้ข้อเสนอแนะในสิ่งที่เป็นประโยชน์ที่จะปรับปรุงแก้ไขบทความวิจัยให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

๗. เขียนฉบับสมบูรณ์

เมื่อได้ข้อแนะนำหรือข้อวิจารณ์จากผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญมาแล้ว ผู้เขียนบทความวิจัยก็นำมาปรับปรุงแก้ไข และพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์พร้อมในการส่งไปตีพิมพ์เผยแพร่ต่อไป

เมื่อเขียนบทความวิจัยเสร็จแล้ว จะนำไปเผยแพร่ได้อย่างไร และจะไปเผยแพร่ที่ใดได้บ้าง

เมื่อเขียนบทความวิจัยฉบับสมบูรณ์เสร็จแล้ว คำถามต่อไปคือ จะนำบทความวิจัยที่เขียนเสร็จแล้วนั้น ไปเผยแพร่ได้อย่างไร ที่ไหนบ้าง มีคำแนะนำจากบทความ เรื่อง “การเขียนบทความเพื่อลงตีพิมพ์ในวารสาร”^๔ เกี่ยวกับการเลือกวารสารที่จะตีพิมพ์เผยแพรบทความว่า ควรเลือกวารสารที่ได้รับการยอมรับของ สกว. หรือ สกอ. และเป็นวารสารที่มี “*impact factor*”^๕ (จำนวนครั้งโดยเฉลี่ยที่บทความ ของวารสารนั้นได้รับการอ้างอิงในแต่ละปี) ต่อเนื่อง และวารสารนั้น ควรออกสม่ำเสมอตามวาระที่กำหนด^๖ (และเป็นที่น่ายินดีที่ วารสารบัณฑิตปริทรรศน์ ตีพิมพ์เผยแพร่โดยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นวารสารที่ได้รับการยอมรับของสกอ. ปรากฏรายชื่อวารสารในฐานข้อมูล *journal* ด้วยแล้ว)

ผู้เขียนบทความวิจัย อาจคิดว่า เป็นการยากที่บทความวิจัยของตน จะได้รับการพิจารณาตีพิมพ์ในวารสารที่ได้รับการยอมรับของ สกว. หรือ สกอ. ตามรายชื่อวารสารทั้งในและต่างประเทศ ผู้เขียนเองก็เห็นเช่นนั้น แต่อยากจะทำขอยกคำพูดจากวิทยากรต่าง ๆ ที่ให้ความรู้ในเรื่องนี้ในวงสัมมนาทางวิชาการ เพื่อให้กำลังใจแก่ผู้เขียนบทความวิจัยว่า “*อย่ากลัวบทความถูกปฏิเสธ และถ้าถูกปฏิเสธก็อย่ากลัว*”

บทสรุป

การเขียนบทความวิจัย จะถือว่าเป็นเรื่องยากก็เป็นเรื่องยาก แต่ไม่ยากเกินกว่านักวิชาการจะทำได้หากมีความพยายาม มีความตั้งใจศึกษาหลักการ กลวิธีการเขียน และมีการฝึกการเขียนอย่างสม่ำเสมอจนเกิดทักษะ ความชำนาญในที่สุด “*ไม่มีสิ่งใดจะทำไม่ได้ หากมีการเริ่มต้นที่จะกระทำ.*”

^๔ สืบค้นได้ใน www.anuratli.exteen.com/20100819/entry วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๔.

^๕ สามารถดูรายละเอียดได้จาก <http://stang.sc.mahidol.ac.th/text/pdf/if.pdf>

^๖ สามารถสืบค้นรายละเอียดชื่อวารสารทั้งระดับชาติและนานาชาติได้จาก http://www.kmutt.ac.th/jif/public_html/journal%20quality.html

เอกสารอ้างอิง

“การเขียนบทความเพื่อลงตีพิมพ์ในวารสาร” www.anuratli.exteen.com/๒๐๑๐๐๘๑๙/entry
สืบค้นวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔.

สมบัติ ทีฆทรัพย์. “การเขียนบทความวิชาการและบทความวิจัย.” www.google.com สืบค้นวันที่ ๔
มิถุนายน ๒๕๕๔.

www.anuratli.exteen.com/๒๐๑๐๐๘๑๙/entry สืบค้นวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๔.

www.gotoknow.org/blog/resaerch/๒๐๓๐๙๘ สืบค้นวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔.

www.kmutt.ac.th/jif/public_html/journal%๒๐quality.html สืบค้นวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๔.